

Prof. zw. dr hab. Edward Czarnecki (1892-1970)

Pełnił obowiązki rektora Akademii Medycznej w Poznaniu w latach 1952-1953

Urodził się 26 kwietnia 1892 roku w Kamieńcu na Ukrainie.

Studiował na Wydziale Lekarskim uniwersytetu w Kijowie w latach 1913-1917. 28 maja 1917 uzyskał dyplom lekarza medycyny.

W latach 1917-1919 pracował jako asystent w Klinice Dermatologii kijowskiego uniwersytetu. Od 1920 do 1921 roku był zatrudniony na stanowisku głównego lekarza Szpitala Przemysłowego w Jekaterinosławskiej Guberni.

W 1922 roku zamieszkał w Wilnie. Od 1922 do 1927 roku był asystentem, a później starszym asystentem Zakładu Patologii Ogólnej i Doświadczalnej Uniwersytetu im. Stefana Batorego.

8 lipca 1925 roku uzyskał stopień doktora medycyny na podstawie rozprawy pt. „W sprawie nowotworów doświadczalnych”.

W latach 1925-1927 przebywał na stażu naukowym w Paryżu. Zdobywał doświadczenie w zakresie fizjologii, histofizjologii oraz elektrokardiografii w pracowniach profesorów Lapicqua, Gleya, Jolly'ego i Clerca.

Po powrocie do Wilna jesienią 1927 roku został powołany na stanowisko starszego asystenta w Katedrze Fizjologii Uniwersytetu im. Stefana Batorego.

6 maja 1928 roku na podstawie pracy pt. „Przyczynek do fizjologii nadnerczy” uzyskał stopień docenta fizjologii.

W roku akademickim 1929-1930 prowadził wykłady zleczone i ćwiczenia z fizjologii zwierząt w Studium Rolniczym Wydziału Matematyczno-Przyrodniczego, a od roku 1930 aż do wybuchu wojny wykłady zleczone i ćwiczenia z fizjologii człowieka na Wydziale Lekarskim wileńskiego uniwersytetu.

15 grudnia 1939, gdy Uniwersytet im. Stefana Batorego został zamknięty przez władze litewskie, został pozbawiony możliwości pracy akademickiej. Od połowy roku 1941 do roku 1943, po zajęciu Wilna przez okupantów niemieckich, wykładał fizjologię w ramach uniwersytetu działającego w podziemiu, prowadząc jednocześnie prywatną praktykę lekarską.

Po zajęciu Wilna przez wojska radzieckie w lipcu 1944 został powołany na stanowisko dyrektora Polikliniki Miejskiej.

Jesienią 1946 roku przyjechał do Poznania. Na mocy uchwały Rady Wydziału Lekarskiego z 6 września 1946 objął kierownictwo Zakładu Fizjologii w charakterze zastępcy profesora.

21 października 1947 na mocy dekretu prezydenta RP otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego fizjologii.

W latach 1947-1949 był dyrektorem Studium Wychowania Fizycznego UP.

1 lipca 1950 został powołany przez ministra zdrowia na prorektora, a 1 marca 1952, po rezygnacji prof. Tadeusza Kurkiewicza, na pełniącego obowiązki rektora Akademii Medycznej. Funkcję tę sprawował do 2 czerwca 1953 roku.

20 grudnia 1956 roku Rada Państwa nadała mu tytuł profesora zwyczajnego.

30 września 1962 roku przeszedł na emeryturę.

Był wieloletnim przewodniczącym Oddziału Poznańskiego Polskiego Towarzystwa Fizjologicznego i członkiem jego Zarządu Głównego, członkiem Wydziału Lekarskiego PTPN, Komitetu Patogenezy Wstrząsów Wydziału Nauk Medycznych PAN, prezesem Oddziału Poznańskiego Polskiego Towarzystwa Lekarskiego.

Autor 82 rozpraw naukowych. Jego zainteresowania koncentrowały się na kilku dziedzinach fizjologii i patofizjologii, m. in. zagadnieniu zmian pobudliwości wegetatywnego układu nerwowego pod wpływem działania środków farmakologicznych takich jak johambina i ergotamina oraz w stanach wstrząsu anafilaktycznego, wpływu sympatykotonii i wago-tonii na powstawanie nowotworów doświadczalnych niektórych gruczołów wydzielania wewnętrznego w warunkach wytworzonego eksperymentu fizjologicznego, zagadnieniu fizjologii limfy, wstrząsu barwikowego jako nowego modelu wstrząsu doświadczalnego.

Odnaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Brązowym Krzyżem Zasługi, Odznaką „Za wzorową pracę w służbie zdrowia” i Złotą Odznaką Towarzystwa Wiedzy Powszechnej.

Zmarł 2 października 1970 w Poznaniu. Pochowano go na Cmentarzu Powązkowskim.

Na podstawie: *Kronika Akademii Medycznej w Poznaniu od 1 stycznia 1950 do 30 września 1957 r.*, Poznań 1959, t. I; *Księga pamiątkowa ku uczczeniu CCCL rocznicy założenia i X wskrzeszenia Uniwersytetu Wileńskiego*, Wilno 1931, t. 2; *Księga pamiątkowa w 80-lecie uniwersyteckiego Wydziału Lekarskiego w Poznaniu*, pod red. R. K. Meissnera, Poznań 2001